

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article12228>

Crònica d'una sentència contra TMB i l'ICAM i una actuació inhumana contra un treballador

Actes d'actuació - Salut laboral / Prevenció de riscos -

Publication date: divendres 16 de desembre de 2016

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Poques sentències m'han fet més il·lusió de comunicar que la de Vicente Curto, conductor d'autobusos de TMB. I poques resolucions judicials posen tant al descobert la perversa i inhumana actuació de l'ICAM i la d'una empresa suposadament sota control públic com TMB.

Alta de l'ICAM amb limitació per a conduir autobusos

Aquesta història s'inicia quan el Vicente, conductor des de fa dècades de busos curtit en les mil i una batalles sindicals de TMB, pateix una greu patologia, que li provoca una llarga baixa mèdica sense que els metges li puguin trobar remei. Al arribar al límit legal dels 18 mesos de baixa, el Tribunal Mèdic, el cita amb només dues opcions: o la invalidesa o una alta per poder reincorporar-se al seu lloc de treball.

En Curto no podia obrir més els ulls al rebre la carta del Tribunal Mèdic, l'anomenat ICAM, on se li donava l'alta amb obligació de reincorporar-se immediatament al seu lloc de treball, però amb la limitació de no poder conduir autobusos. Sorprès, en Vicente va entrar per la porta del despatx preguntant, gesticulant amb tot el seu gran cos: com puc tornar al meu lloc de treball de conductor de bus si ells mateixos em diuen que no puc conduir autobusos? L'actuació de l'ICAM, sota control de la Generalitat, demostrava un cop més fins on podia arribar l'absurditat administrativa en la recerca de més i més retallades de despesa pública.

Vam impugnar la resolució per demanda judicial, però en la llarga espera de mesos d'arribar a judici, en Vicente es va haver de reincorporar a l'empresa.

Pressions i amenaces d'acomiadament a TMB.

La reincorporació al seu lloc de treball tampoc va ser fàcil. En tornar la direcció de TMB, sota suposat control de l'Ajuntament de Barcelona, el va citar i li va posar sobre la taula una amenaça sota cobertura de «proposta». Podia triar: o l'empresa l'acomiadava amb la indemnització mínima legal (20 dies per any amb un topall d'una anualitat) i si guanyava el judici d'invalidesa podia reincorporar-se a TMB en un altre lloc (tornant la indemnització que havia percebut) o si no acceptava, li farien la vida impossible posant-lo a conduir busos tota la jornada, o intentarien l'acomiadament sense cap dret.

L'acord que proposava TMB tenia un punt feble: en cas de perdre el judici d'invalidesa, en Curto es quedaria sense pensió i sense feina amb aquesta edat laboral tant difícil que són els cinquanta-i-pico. I en Vicente va triar, i com ha fet tota la vida, va triar lluitar, plantar cara a l'empresa i posar-se en contacte amb els sindicats combatius.

En parlar-ho amb COS, CGT i Bescanvi sindical, el rumor sobre l'actuació vergonyosa de l'empresa es va anar estenent per les cotxeres, al igual que la solidaritat amb en Vicente, i la indignació contra TMB, en saber-se que idèntics pactes-amenaces s'havien consumat amb almenys 4 o 5 treballadors amb casos semblants, però sempre d'amagat i sense cap publicitat.

De sobte, el que només era un problema personal d'en Vicente es va transformar en un veritable conflicte sindical, que va arribar a la taula de negociació del nou Conveni Col·lectiu i a amenaces reals de vaga per part dels sindicats combatius. La solidaritat amb en Curto es palpava a les Cotxeres.

Finalment, i a contracor, l'empresa va entendre que només podia fer marxa enrere, i es va readmetre sense cap condició a en Vicente en un lloc adequat al seu estat de salut, sense conduir busos.

Va ser una primera i curta victòria, ja que la direcció de TMB no va acceptar aquesta nova situació, i pocs dies després el considerava «apte sense restriccions», i en Curto es veia obligat a conduir autobusos a jornada completa i en línia, posant en perill la seva integritat física i la dels usuaris del transport públic, fet que novament va ser denunciat judicialment.

Sentència que condemna a TMB a adequar el lloc de treball

El judici es va celebrar el passat març. En Vicente va aportar informes mèdics dels especialistes de la sanitat pública i testimonis de les característiques de la feina de conductor de busos. Per contra, TMB va al·legar que hi havia hagut un miraculós guariment del treballador, que en poques setmanes va passar d'una llarga baixa de 18 mesos i no ser apte per conduir busos de línia, a estar en plenes facultats.

Finalment, la contundent sentència del Jutjat Social 14 de Barcelona del passat 16 de setembre declara que en Vicente no està en condicions de salut de portar un autobús de línia, i en conseqüència condemna a l'empresa TMB a col·locar-lo en algun lloc de treball adequat a la seva situació mèdica, i per tant retirant-lo de la conducció en la línia, ja que si no es «posa en perill a ell, altres treballadors o a usuaris».

La sentència no només és un canvi substancial en les condicions de treball d'en Curto, sinó també deixa al descobert l'actuació primer de l'ICAM, en donar una nova alta mèdica clarament injusta, i de TMB, empresa pública que a pesar de pagar opacs i substanciosos sous als seus directius, intenta negar els drets dels treballadors afectats de malalties greus.

I també, perquè no remarcar-lo, en Vicente ha demostrat amb la pràctica que la denúncia sindical i la lluita donen resultats i millores laborals, i que les empreses, i especialment TMB, no reconeixen els drets dels treballadors si no és sota la pressió d'una plantilla organitzada i combativa. Felicitats Vicente!

**Àlex Tisminetzky és advocat laboralista del Col·lectiu Ronda i Secretari de Salut laboral de CGT Catalunya. Article publicat a L'Accent*

<http://laccent.cat/cronica-duna-sentencia-contra-tmb-i-licam-i-una-actuacio-inhumana-contra-un-treballador/>